

בג"צ 6420/12 - חדר עודה נ' מדינת ישראל - מע"מ גוש דן

בג"צ 6420/12 - חדר עודה נ' מדינת ישראל - מע"מ גוש דן ואח'עליון

בג"צ 6420/12

חדר עודה

נגד

1. מדינת ישראל - מע"מ גוש דן

2. גב' דניאלה שריזלי שופטת ביה"מ השלום בתל אביב

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

[08.05.2014]

כבוד השופט ח' מלצר

כבוד השופט נ' הנדל

כבוד השופט נ' סולברג

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותר:

עו"ד סאיד ג'בארה

בשם המשיבים:

עו"ד הילה גורני

פסק-דין

השופט ח' מלצר:

1. לפנינו עתירה למתן צו על תנאי שהופנתה בשעתו אל המשיבה 2, כי תבוא ותיתן טעם מדוע לא תשנה את החלטותיה בנוגע להליך פלילי בענייני מע"מ, שנוהל על ידה ואשר העותר היה נאשם בגדרו (ת"פ 6751/05). ההחלטות הנ"ל נסובו סביב נושאים כמו: זימון העותר לשימוע ואופן הגשת הודעותיו לבית משפט השלום, צירוף נאשמים, זימון העדים, וחקירת העדים. הסעד אותו ביקש העותר היה ביטולו של כתב האישום שהוגש כנגדו, או למצער תיקון ההחלטות הרלבנטיות.

2. בהחלטת בית משפט זה מתאריך 31.08.2012 נקבע כי אין מקום ליתן צו ביניים בעתירה, ולפיכך ההליכים בערכאה המבררת נמשכו וניתן פסק דין מרשיע בבית משפט השלום הנכבד בעניינו של העותר.

על פסק דין זה הגיש העותר ערעור לבית המשפט המחוזי בת"א (ע"פ 19763-05-13), וזה דחה את ערעורו.

3. בהקשר לפסק הדין של בית המשפט המחוזי הנכבד הגיש העותר בקשת רשות ערעור לבית משפט זה (רע"פ 7851/13), ובמסגרתה גם בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עליו. הבקשה למתן רשות ערעור הועברה לדיון בפני הרכב והבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר - התקבלה בתנאים (ראו החלטות מתאריך 05.12.2013 ומתאריך 07.01.2014 במסגרת רע"פ 7851/13).
4. נוכח ההתפתחויות שחלו במכלול, אשר תוארו בתמציתיות לעיל נראה היה שהעתירה שבפנינו מיצתה את עצמה, בין השאר, מחמת כך שעיקר הטענות המועלות בה ונותרו רלבנטיות נכללו ב-רע"פ 7851/13 (שהועבר כאמור לדיון בפני הרכב). לכן העותר התבקש -בהחלטה מתאריך 09.03.2014 - להודיע עד לתאריך 17.03.2014 אם הוא עומד עדיין על העתירה, בהתחשב בכך שדומה כי אין היא מגלה עילה. העותר לא הגיב להחלטה הנ"ל ואף תזכורות שהופנו אליו על ידי המזכירות - לא נענו.
5. נוכח כל האמור לעיל דין העתירה להידחות על הסף, שכן על פניה אין היא מגלה עילה. הטעמים לכך יובאו בקצרה להלן.
6. מלכתחילה כוונה העתירה כנגד החלטות שונות (רובן החלטות ביניים), שקיבל בית משפט השלום בת"א במסגרת ההליך הפלילי שנוהל נגד העותר שם. עתירה לבג"צ איננה האכסניה המתאימה לביקורת שיפוטית בנושאים אלה, ויפים לענייננו הדברים שנאמרו בהקשר דומה מפי השופט נ' הנדל, ב-בג"צ 4785/10 גבאי נ' בית המשפט המחוזי בבאר שבע כב' השופט אליהו ביתן (לא פורסם, 08.07.2012):
- "השגות העותר נושאות עימן נופך ערעורי. נופך זה מעקר את העילה המשמשת יסוד לעתירה. בית-משפט זה, בשבתו כבית המשפט הגבוה לצדק, אינו מכהן כערכאת ערעור על החלטות שניתנו במסגרת סמכותן כדין של הערכאות השיפוטיות, בין אם ההחלטות מקובלות עליו מבחינת העקרונות או התוצאה ובין אם לאו... התערבותו של בית משפט זה בהחלטותיו של בית המשפט על דרגותיו השונות מוגבלת לעילות הקבועות בהוראות סעיפים 15(ג) ו-15(ד)(3) לחוק יסוד: השפיטה. תחימת סמכויות זו חיונית היא לצורך קיומה של מערכת שיפוטית תקינה, בה כל ערכאה שיפוטית פועלת מכוח הסמכות שהתווה לה המחוקק. בהיבט המעשי, שמירה על כללי הסמכות יש בה גם למנוע בזבוז זמן שיפוטי יקר שעשוי להיווצר בגין כפל התדיינות. גישה זו משתלבת היטב עם עקרון סופיות הדיון ורוחב שיקול הדעת שיש להעניק הן לערכאה המבררת והן לערכאה הערעורית".
- זאת ועוד - אחרת. בעקבות ההתפתחויות שנסקרו לעיל - עיקר הטענות שהובאו בעתירה ועדיין הן רלבנטיות נכללו עתה ממילא במסגרת רע"פ 7851/13, וזוהי "דרך המלך" לדון בהן.
7. העולה מן המקובץ מלמד כי דין העתירה להידחות על הסף, שכן על פניה אין היא מגלה עילה, וכך אנו מורים. ניתן היום, ח' באייר התשע"ד (8.5.2014).